

ODPIS

Sygn. akt II GSK 2852/24

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2025 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący Sędzia NSA Henryka Lewandowska-Kuraszkiewicz (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2025 r.

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Gospodarczej
skargi kasacyjnej Rzecznika Praw Obywatelskich

na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [REDAKTOWANE]

z dnia 24 września 2024 r. [REDAKTOWANE]

w przedmiocie odrzucenia skargi

w sprawie ze skargi [REDAKTOWANE]

na wezwanie Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego

w przedmiocie wezwanie do uiszczenia opłaty za brak spełnienia obowiązku
zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego

postanawia:

1. uchylić zaskarżone postanowienie;
2. przekazać sprawę według właściwości Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie.

Na oryginał właściwy podpis
Za zgodność z oryginałem

Izabela Markowska

Referent stażysta

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w [REDAKTOWANE] postanowieniem z 24 września 2024 r., [REDAKTOWANE] odrzucił skargę [REDAKTOWANE] (dalej: Strona, wnioskodawczyni) skierowanej przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu (dalej: Fundusz, UFG) w przedmiocie opłaty karnej.

Sąd I instancji przyjął, że Wnioskodawczyni wystąpiła Sądu ze skargą przeciwko UFG, który nałożył na nią opłatę za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia pojazdu.

W odpowiedzi na skargę Fundusz wnosił o odrzucenie skargi, podnosząc, że niniejsza sprawa nie podlega kognicji sądów administracyjnych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny [REDAKTOWANE] kierując się treścią art. 3 § 2 i § 3 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r., poz.1634 z późn. zm.; dalej: p.p.s.a.), określających sprawy, w których skargi podlegają kontroli sądu administracyjnego, a także przepisami ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2023r. poz. 2500; dalej: ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych), w tym jej art. 96, regulującym, że Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest osobą prawną (ale nie organem administracji publicznej, a jedynie instytucją quasi-ubezpieczeniową, wypłacającą świadczenia ubezpieczeniowe i nieposiadającą statusu zakładu ubezpieczeń) wykonującą zadania określone w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, w tym publicznoprawne kompetencje w zakresie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych w związku z kontrolą spełnienia obowiązku zawierania umów obowiązkowych ubezpieczeń (np. wystawia tytuł wykonawczy w zakresie egzekucji administracyjnej), ale bez możliwości wydawania decyzji administracyjnych i innych rozstrzygnięć, zaskarżalnych do sądu, w sprawie nałożenia opłaty za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego (art. 88 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w powiązaniu z jej art. 10 ust. 2), stwierdził, że skarga Strony podlegała odrzuceniu na mocy art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a. jako niedopuszczalna. Nie znalazł WSA podstaw do przyjęcia, że jest zaskarżalne do wojewódzkiego sądu administracyjnego nałożenie opłaty za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Postanowienie powyższe zaskarżył w całości skargą kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego Rzecznik Praw Obywatelskich (dalej: Rzecznik, RPO), działając na podstawie art. 8 § 1 i § 2 oraz art. 177 § 1 i § 2 p.p.s.a. w zw. z art. 14 pkt 6 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2024 r., poz. 1264).

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

I. na podstawie art. 174 pkt 2 p.p.s.a. (Dz. U. z 2024 r., poz. 935), że zostało wydane z naruszeniem przepisów postępowania, tj.:

1. art. 59 § 1 w zw. z art. 13 § 2 p.p.s.a. oraz § 1 pkt 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie utworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. z 2024 r. poz. 785) w zw. z art. 96 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez nieprzekazanie sprawy właściwemu sądowi administracyjnemu i wydanie zaskarżonego postanowienia, podczas gdy - z uwagi na miejsce siedziby UFG, którym jest Warszawa - sądem właściwym w niniejszej sprawie był Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie;

2. art. 58 § 1 pkt 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a. w zw. z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 78 i art. 184 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 87, poz. 483 z późn. zm.; dalej: Konstytucja RP) w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r, zmienionej następnie protokołami nr 3,5 i 8 oraz uzupełnionej protokołem 2 (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, 284 ze zm., dalej: EKPC) poprzez przyjęcie, że wezwanie UFG do uiszczenia opłaty za brak ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie podlega jurysdykcji sądów administracyjnych, podczas, gdy wezwanie to, zgodnie z koncepcją domniemania formy decyzji administracyjnej, jest decyzją administracyjną i jako takie pozostaje w zakresie właściwości sądów administracyjnych na podstawie art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a.

ewentualnie:

3. art. 58 § 1 pkt 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. w zw. z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 78 i art. 184 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 1 EKPC poprzez przyjęcie, że wezwanie UFG do uiszczenia opłaty za brak ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie podlega jurysdykcji sądów administracyjnych, podczas, gdy wezwanie to stanowi akt z zakresu administracji publicznej, dotyczący obowiązków wynikających z przepisów prawa i jako takie

pozostaje w zakresie właściwości sądów administracyjnych na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.,

co miało istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż skutkowało odrzuceniem skargi, w wyniku czego Skarżącą pozbawiono jakiegokolwiek drogi do zaskarżenia rozstrzygnięcia nakładającego na nią sankcję pieniężną;

II. na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a., że zostało ono wydane z naruszeniem prawa materialnego poprzez jego niewłaściwą wykładnię, tj.:

4. art. 96 ust. 1 i 2 w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez przyjęcie, że UFG nie jest organem administracji publicznej, w zakresie, w jakim wydaje wezwania do uiszczenia opłaty za brak ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, podczas gdy, z uwagi na charakter tych wezwań i opłaty, którą nakładają, jak również ze względu na istotę stosunku prawnego powstającego pomiędzy zobowiązanym a UFG w wyniku nałożenia tej opłaty oraz rolę, jaką Fundusz ten pełni w jej egzekucji, we wskazanym obszarze należy go postrzegać jako organ administracji publicznej w znaczeniu funkcjonalnym;

5. art. 88 ust. 1 w zw. z art. 90 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez przyjęcie, że przepisy te nie zezwalają UFG na podejmowanie rozstrzygnięć zaskarżalnych do sądu administracyjnego, podczas, gdy na ich podstawie UFG wydaje wezwania, w których dokonuje rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej w przedmiocie nałożenia sankcji pieniężnej za brak zawarcia umowy ubezpieczenia OC przez posiadacza pojazdu mechanicznego, w wyniku czego należy je postrzegać jako decyzje administracyjne bądź (ewentualnie) jako akt z art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.;

6. art. 10 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez przyjęcie, że przepis ten wyłącza możliwość zaskarżenia wezwań UFG do uiszczenia opłaty za brak ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych do sądu administracyjnego, podczas gdy okoliczność taka z ww. przepisu nie wynika, bowiem statuuje on sąd powszechny jako właściwy jedynie do orzekania w przedmiocie ustalenia spełnienia lub nieistnienia obowiązku ubezpieczenia a nie do kontrolowania legalności wezwań UFG do uiszczenia opłaty za brak przedmiotowego ubezpieczenia.

W oparciu o powyższe zarzuty Rzecznik wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości na zasadzie z art. 185 § 1 p.p.s.a., na podstawie art. 176 § 2 p.p.s.a., oświadczył, że zrzeka się rozprawy.

Fundusz w odpowiedzi na skargę kasacyjną wnosił o jej odrzucenie, względnie oddalenie oraz o zasądzenie do Wnioskodawczyni kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wnioskodawczyni nie zajęła stanowiska co do skargi kasacyjnej.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Rzecznika zasługuje na uwzględnienie co do zasady, gdyż zaskarżone postanowienie wydano z naruszeniem art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a. oraz art. 59 § 1 w zw. z art. 13 § 2 p.p.s.a. w zw. z § 1 pkt 13 rozporządzenia w sprawie utworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości.

Przed oceną zarzutów skargi kasacyjnej, należy uporządkować okoliczności dotyczące stanu sprawy. Przede wszystkim Sąd I instancji odrzucił skargę Wnioskodawczyni jako niedopuszczalną, przyjmując, że skarga miała dotyczyć nałożenia przez Fundusz opłaty karnej za niespełnienie przez Stronę obowiązku zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia pojazdu, co nie podlega kognicji sądów administracyjnych.

Istota zarzutów skargi kasacyjnej RPO, rozwiniętych w jej uzasadnieniu, sprowadza się do podważania stanowiska WSA i wykazywania, że wezwanie UFG do uiszczenia opłaty za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego (tutaj: ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych) powinno być traktowane jako decyzja administracyjna, ewentualnie jako akt z zakresu administracji publicznej dotyczący obowiązków wynikających z przepisów prawa, a tym samym w obu przypadkach pozostaje w zakresie właściwości sądów administracyjnych na podstawie art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a. (w pierwszym przypadku) albo na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. (w drugim przypadku), a do tego Fundusz należy traktować jako organ administracji publicznej w przypadkach wydawania wezwań do uiszczania opłaty za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Analiza postawionych zarzutów w połączeniu z uzasadnieniem skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że pozostają one niejako poza zakresem stanu faktycznego sprawy i istoty sprawy. Jednakże Naczelny Sąd Administracyjny dostrzega, że taki sposób postawienia zarzutów zakreślało stanowisko Sądu I instancji co do przedmiotu sprawy i przyczyn niedopuszczalności postępowania.

Przed wszystkim Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu nie określił jednoznacznie, które pismo Wnioskodawczynie potraktował jako skargę do WSA, mając na uwadze, że Strona przedstawiała pisma o analogicznej treści z wcześniejszych dat, przy czym w formie kopii. Z zarządzenia Przewodniczącej Wydziału z 2 sierpnia 2024 r. i zarządzenia rejestrującego wynikało, że chodziło o pismo Strony z 29 lipca 2024 r. zatytułowane: „Prośba” (k. – 14 akt). Z analizy tego pisma nie wynikało natomiast, aby Strona podważała zasadność wezwania jej przez Fundusz do uiszczenia opłaty, a raczej brak umorzenia tej opłaty i rozłożenie jej na raty przez UFG. Wskazywałoby ono, że skarga była reakcją na pismo UFG z 10.07.2024 r. (k. – 44 akt), informujące o rozłożeniu opłaty na raty. Z akt wynika, że Fundusz powiadomił Wnioskodawczynię o niezawarciu umowy ubezpieczenia OC w okresie 8.12.2023 r.- 14.12.2023 r. oraz wezwał ją do przedstawienia dokumentów potwierdzających spełnienie ustawowego obowiązku albo potwierdzających jego nieistnienie w terminie 30 dni, a w przypadku niespełnienia ww. obowiązku ubezpieczenia – do uiszczenia opłaty karnej w wysokości 3.600 zł także w terminie 30 dni, pismem z 30 stycznia 2024 r. (k. – 40 akt). Wnioskodawczynie pismami z 28 lutego 2024 r. (k-19 akt) i 27 maja 2024 r. (k-15 akt) występowała także o umorzenie wspomnianej opłaty, nie kwestionując w nich zasadności żądania jej uiszczenia.

Biorąc pod uwagę daty czynności Funduszu oraz Wnioskodawczynie i przy przyjęciu, że przedmiotem skargi było wezwanie Strony przez UFG do uiszczenia opłaty za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia pojazdu (jak określił WSA), co zostało dokonane w piśmie UFG z 30 stycznia 2024 r., a skarga została wniesiona 31 lipca 2024r., i przy aprobacie stanowiska Rzecznika, pojawiłby się problem terminowości złożenia skargi do Sądu, mając na uwadze treść art. 53 § 1 i 2 p.p.s.a., a co wiązałoby się z naruszeniem prawa do sądu Wnioskodawczynie.

W świetle powyższego zasadna wydaje się opinia, że skarga Wnioskodawczynie dotyczyła odmowy umorzenia ww. opłaty przez UFG i zastosowania innej ulgi – rozłożenia opłaty na raty.

Wspomniane kwestie reguluje art. 94 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który w ust. 1 stanowi, że „W uzasadnionych przypadkach, kierując się przede wszystkim wyjątkowo trudną sytuacją materialną i majątkową zobowiązanego, jak również jego sytuacją życiową, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może umorzyć opłatę w całości lub w części albo udzielić ulgi w jej

splacie', a w ust. 2, że „Tryb postępowania przy rozpatrywaniu spraw, o których mowa w ust. 1, określa statut Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.”

Przepis ten nie był w ogóle stosowany przez WSA, a przez kasatora powoływany tylko jako dodatkowy argument na potwierdzenie zasadniczych tez skargi kasacyjnej.

W aktach sprawy nie ma też informacji, aby wobec Wnioskodawczyni zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne, o którym mowa w art. 91 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Wynikałoby więc z akt sprawy, że chodzi o etap, kiedy została ustalona ww. opłata i stała się wymagalna, w myśl art. 90 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (Opłata staje się wymagalna następnego dnia po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 i 2, jeżeli zobowiązany nie udokumentował zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, zgodnie z warunkami tego ubezpieczenia określonymi w ustawie, albo nie wykazał nieistnienia obowiązku ubezpieczenia lub nie wniósł powództwa do sądu powszechnego zgodnie z art. 10 ust. 2). Oznacza to, że obowiązek uiszczenia opłaty został już ustalony, ale opłata nie została jeszcze uiszczona.

W tym stadium, zdaniem Sądu, nie ma zatem potrzeby poszukiwania podstaw dla wcześniejszych stadiów postępowania, szczególnie etapu, w którym ustalane jest istnienie obowiązku uiszczenia opłaty.

Natomiast istotny jest charakter omawianej opłaty i Sąd odwoławczy podziela stanowisko prezentowane przez Rzecznika, że opłata z tytułu niespełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego ma charakter publicznoprawny, jest wyrazem władczych uprawnień państwa. Stosunek, jaki powstaje między UFG a podmiotem zobowiązanym do wniesienia opłaty, jest kształtowany bezpośrednio wolą ustawodawcy, nie powstaje z woli stron. Ustawodawca w celu przymuszenia podmiotów do zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego ustanowił sankcję w postaci opłaty określonej w art. 88 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ustanowienie opłaty z tytułu niedopełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia stanowi przejaw władczej ingerencji państwa w sferę praw majątkowych jednostki. Następuje ona w formie sankcji za niezgodne z prawem zachowanie określonych podmiotów, skoro opłata jest uiszczana z tytułu niedopełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego. Sankcji tej należy przypisać rolę prewencyjno-represyjną (por.

wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 18 kwietnia 2000 r., sygn. akt K 23/99, opubl. Lex nr 40021, mimo że dotyczący aktu uchylonego przez ustawę o ubezpieczeniach obowiązkowych, to w omawianym zakresie zachowującego aktualność; postanowienie NSA z 8 listopada 2023 r., sygn. akt I GSK 1213/23; opubl.: orzeczenia.nsa.gov.pl).

Stanowisko powyższe potwierdza regulacja art. 91 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, w którym został określony tryb egzekucji opłaty za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i OC rolników. Na mocy ust. 1 powołanego artykułu do egzekucji opłaty za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z tym że tytuł wykonawczy wystawia Fundusz, występujący w roli wierzyciela.

Sąd podziela stanowisko TK w sprawie K 23/99, że uznanie publicznoprawnego charakteru opłaty wnoszonej na rzecz UFG i podlegającej egzekucji administracyjnej na wniosek Funduszu – wierzyciela, oznacza, że relacje pomiędzy osobą zobowiązaną do zawarcia umowy ubezpieczenia a Funduszem są wyznaczone stosownie do wzorów prawa administracyjnego. Zakłada to m.in. brak równorzędności podmiotów i dopuszcza poddanie obywatela (innego podmiotu podobnego) władczym działaniom funduszu, który najpierw ustala obowiązek uiszczenia opłaty, następnie wzywa do jej uiszczenia, może umorzyć opłatę w całości lub w części albo udzielić ulgi w jej spłacie na wniosek zobowiązanego, a - w razie potrzeby - wystawia tytuł wykonawczy dla dokonania egzekucji administracyjnej.

Publicznoprawny charakter omawianego stosunku powoduje istnienie podporządkowania podmiotu Funduszowi, mimo że nie jest on organem administracji publicznej. Równocześnie z istoty takiego stosunku (o charakterze administracyjnym) wynika też, że obywatelowi powinny przysługiwać gwarancje proceduralne, jakie - w świetle standardów wynikających z Konstytucji (a zwłaszcza z jej art. 2) i z prawa międzynarodowego - muszą przysługiwać w tych wszystkich sytuacjach, gdy obywatel jest poddany władztwu organu publicznego lub - jak w tym wypadku podmiotu, realizującego zadania tej władzy. Władczość stosunku publicznoprawnego wymaga bowiem swoistej "rekompensaty", jaką jest stworzenie obywatelowi - jako słabszej stronie tego stosunku - gwarancji proceduralnych, pozwalających mu na należyte przedkładanie swych racji i obronę swego interesu.

Dlatego też za zasadny należało uznać argumenty skarżącego kasacyjnie Rzecznika, że Fundusz należy postrzegać jako organ administracji w znaczeniu funkcjonalnym, mając na uwadze zadania nałożone na UFG w rozdziale 6 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w powiązaniu z art. 96 ust. 2 ww. aktu, stanowiącym, że Fundusz jest właściwy w zakresie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych w związku z kontrolą spełnienia obowiązku zawierania umów obowiązkowych ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2.

Opisane relacje pomiędzy osobą zobowiązaną do uiszczenia opłaty z tytułu niezawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego a UFG, oparte na podległości władztwa tego ostatniego, także przejawiają się w możliwości zastosowania przez UFG ulg przewidzianych w art. 94 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, co winno nastąpić w formie decyzji, szczególnie, że rozstrzygnięcie ma wpływ na sferę majątkową wnioskodawcy, a do tego wymaga przeprowadzenia postępowania i na końcu wydania rozstrzygnięcia o charakterze uznaniowym. Zresztą taką formę załatwienia wniosku o umorzenie postępowania przewiduje wydany na podstawie art. 94 ust. 2 ww. ustawy Statut Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (por. też wyrok NSA z 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt I GSK 691/18).

W świetle powyższego postanowienie Sądu I instancji co do odrzucenia skargi należało uznać co najmniej za przedwczesne, mając na uwadze skargę i pisma Strony (wyżej opisane) oraz pismo Funduszu z 10 lipca 2024 r. Obowiązkiem Sądu rozpoznającego skargę będzie przede wszystkim ustalenie przedmiotu sprawy i w tym celu rozważenie, czy Strona rzeczywiście kwestionowała wezwanie do uiszczenia opłaty za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego i które ewentualnie pismo Funduszu odpowiadałoby tej treści, i czy pismu UFG z 10 lipca 2024 r. można przypisać cechy decyzji, a w rezultacie, czy ono podlegało zaskarżeniu. Z powyższych względów, uznając skargę kasacyjną Rzecznika za słuszną co do zasady, na mocy art. 185 § 1 p.p.s.a. uchylono zaskarżone postanowienie (pkt 1), gdyż mając na uwadze, że Naczelny Sąd Administracyjny, badając zaskarżone postanowienie o odrzuceniu skargi, nie dokonywał jej rozstrzygnięcia w rozumieniu art. 132 p.p.s.a., a jedynie wypowiedział się co do dopuszczalności rozpoznania skargi przez sąd administracyjny.

Ponadto wymaga zauważenia, że skarga Strony dotyczyła działania Funduszu, którego siedzibą jest m.st. Warszawa (art. 96 ust. 3 zd. drugie ustawy o

ubezpieczeniach obowiązkowych). Trafnie podniósł Rzecznik, że do rozpoznania zgodnie z art. 13 2 p.p.s.a. oraz § 1 pkt 13 rozporządzenia w sprawie utworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych oraz ustalania ich siedzib i obszarów właściwości właściwy miejscowo jest Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie. Stosownie bowiem do art. 13 § 1 p.p.s.a. wojewódzkie sądy administracyjne właściwe są we wszystkich sprawach sądownoadministracyjnych, z wyjątkiem spraw dla których zastrzeżona jest właściwość Naczelnego Sądu Administracyjnego. Powołany na wstępie art. 13 § 2 p.p.s.a. reguluje właściwość miejscową wojewódzkich sądów administracyjnych. Dlatego należało wskazać jako właściwy do rozpoznania sprawy WSA w Warszawie (pkt 2 postanowienia).

Na oryginale właściwy podpis
Za zgodność z oryginałem

Izabela Markowska

Referent stażysta